

Pornografi og obscønitet

D. H. LAWRENCE

Hvad ovennævnte strengt taget er, afhænger som alt andet fuldstændig af individet. Hvad der er pornografi for den ene, er geniets latter for den anden.

Ordet i sig selv betyder som bekendt "en beskrivelse af skøgers og deres kunders vandel". Men hvad er en skøge nu om dage? Hvis det er en kvinde, der tager imod penge fra en mand mod til gengæld at gå i seng med ham – så har de fleste kvinder vel før i tiden solgt sig på samme måde, og mange skøger har givet sig væk for ingenting, når de havde lyst til det. Har en kvinde ikke en smule af skøgen i sit væsen, er hun som regel lidt af en vissempind. Og de fleste skøger har sandsynligvis været forsynet med et anstrøg af kvindelig gavmildhed. Hvorfor trække linjerne så hårdt op? Loven er en kedelig størrelse, og dens domme har intet med livet at gøre.

Det samme gælder ordet *obskøn*: ingen ved, hvad det betyder. Hvis man formoder, at det er udledt af *obscena*, "det som ikke bør fremstilles på en scene", hvor meget mere ved man så? Ikke det mindste! Hvad der er obscønt for Tom, er det ikke nødvendigvis for Lucy eller Joe, og i virkeligheden må man vente på en flertalsafgørelse for at vide, hvad et ord betyder. Hvis et skuespil chokerer ti af tilskuerne, men ikke de resterende fem hundrede, er det obscønt for ti mennesker og tilforladeligt for fem hundrede; stykket er således ikke obscønt efter flertallets mening. *Hamlet* chokerede alle Cromwells puritanere, men chokerer ingen i vore dage, mens omvendt visse af Aristofanes' stykker chokerer alle i dag, men efter alt at dømme ikke fik de gamle grækere til at sætte sig op i sædet. Mennesket er et foranderligt dyr, ordenes betydninger forandrer sig hele tiden, intet er hvad det ser ud til at være, hvad der er klart den ene dag, er uklart den anden, og

hvis vi bilder os ind at vide, hvor vi står, skyldes det kun, at vi så hurtigt er på vej til et andet ståsted. Vi må overlade alt til flertallet, til flertallet, overlade alt til massen, massen, massen. Den ved, hvad der er obscønt, og hvad der ikke er det. Hvis de laveste ti millioner ikke har bedre forstand på den slags end de højeste ti, så er der noget galt med matematikken. Lad det komme an på en afstemning! Ræk hænderne i vejret, lad os tælle stemmer! Vox populi, vox dei. Odi profanum vulgus! Profanum vulgus.

Sagens kerne er: hvis man henvender sig til massen, så får ens ord massens betydning, som afgøres ved flertal. Som nogen skrev til mig for nylig: den amerikanske pornografiflov er meget enkel, og vi agter at gennemføre den her i Amerika. Javist, bevarer, kære ven, storartet! Massen ved alt om pornografi. Forsigtige små ord, der rimer på sort eller drøv, er topmålet af pornografi. Hvad nu, hvis en sætter ved en fejltagelse kom til at skrive "l" i stedet for "s" i det lille ord sort? Så ville den store amerikanske offentlighed straks være på det rene med, at manden havde begået en obscønitet, gjort sig skyldig i en usædelig handling, og var en pornografisk sætter. Man kan ikke føre den store offentlighed bag lyset, den være sig engelsk eller amerikansk. Vox populi, vox dei, ved De ikke det? I så fald skal vi nok sørge for, at De får det at vide. Og samtidig hæver denne vox dei sig i lovprisning af film og bøger og avisartikler, der forekommer en syndig person som mig at være aldeles modbydelige og obscøne. Ganske som en ægte snerpe og puritaner er jeg nødt til at vende blikket den anden vej. Når obscøniteten bliver vammel og dermed antager den form, som offentligheden kan fordøje, og når vox populi, vox dei bliver hæs af sentimental usøm-

melighed, så må jeg styre udenom som en farisæer, der ikke vil lade sig besmitte.

Så er vi atter tilbage ved sagens kerne: enten accepterer man flertallet, massen, og dens afgørelser, eller også gør man det ikke. Man kan bøje sig for vox populi, vox dei, eller proppe ørerne til for ikke at høre dens obskøne brøl. Man kan optræde med sine kunster til det store publikums forlystelse som en deus ex machina, eller man kan nægte at gøre noget som helst af hensyn til publikum, undtagen når man fra tid til anden trækker det rundt ved dets elefantstore og nedladende næse.

Når det drejer sig om nogets mening, om det så kun er et lille, simpelt ord, må man tænke sig grundigt om. For der findes to store kategorier af mening, som altid er adskilt. Der findes massens mening og den enkeltes mening. Vi kan tage et så simpelt ord som *brød*. Massebetydningen er kun: noget, som æltes af hvidt mel og bages til brød, som kan spises. Men tag den individuelle betydning af ordet brød: franskbrød, rugbrød, majsbrød, hjemmebagt eller ej, duften af brød, der lige er taget ud af ovnen, skorpen, krummen, usyret brød, skuebrød, det daglige brød, surbrød, rundt brød, italiensk brød, wienerbrød, pumpernickel, nådsens brød, grahamsbrød, sandwichbrød, rundstykker, bretzeln, kringler, scones, boller, australsk fladbrød, matsen – der er ingen ende på det, og ordet brød kan føre én af sted til tidens og rummets grænser eller ud i erindringens fjerneste afkroge. Men der er tale om et individ. Ordet brød kan befordre det enkelte menneske af sted på dets egen rejse, men ordets mening er alene dette menneskes og beror på dets egen fantasi og oplevelsesevne. Og når et ord kommer til os i al sin individualitet og udløser en individuel reaktion, så kan det også berede os en stor glæde. Det har amerikanske reklamefolk ikke været sene til at opdage, og den mest udspekulerede amerikanske litteratur finder man nu i f.eks. vaskepulverreklamer. Disse reklamer er *næsten* prosadigte. De forlener ordet vaskepulver med en boblende, skinnende og individuel betydning, som på en særdeles kløgtig måde er gjort poetisk, og som måske ville være rigtig poetisk for den, som var i stand til at glemme, at der er tale om madding og krog.

Erhvervslivet er i færd med at opdage ordenes individuelle, dynamiske betydninger, og digtningen er ved at miste dem. Digtningen forlader sig stadig oftere på ord med usædvanlige betydninger, og resultatet bliver endnu en gang massebetydningen, som kun vækker en massereaktion i den enkelte. Ethvert menneske har et massejeg og et individjeg, der skiftes om overtaget. Visse mennesker er næsten udelukkende et massejeg og derfor ude af stand til at forestille sig en individuel reaktion. De værste eksempler på den slags massejeg finder man som regel i de liberale erhverv blandt advokater, professorer, præster osv. Den hyppigt udkældte forretningsmand har et hårdt, udadvendt massejeg og et forskræmt, usikkert, men stadig levende individuelt jeg. Offentligheden er svagsindet som en idiot og vil aldrig være i stand til at beskytte sine individuelle reaktioner mod udbytterens overgreb. Offentligheden bliver altid udnyttet og vil altid blive udnyttet. Kun udbytningens nærmere karakter forandrer sig. I vore dage lokkes offentligheden til at lægge guldæg. Ved hjælp af fantasifulde ord og individuelle betydninger forlokkes den til at skræppe bifaldende som en stor gås. Vox populi, vox dei. Sådan har det altid været og vil det altid være. Hvorfor? Fordi offentligheden ikke har forstand nok til at skelne massemening fra individuel mening. Massen vil altid være vulgær, fordi den ikke kan skelne imellem sine egne ægte følelser og de følelser, som udbytteren er i stand til at aflokke den. Offentligheden er altid profan, fordi den kontrolleres udefra af plattenslageren og aldrig indefra af sin egen oprigtighed. Massen er altid obskøn, fordi den altid har alting på anden hånd.

Dermed er vi tilbage ved emnet pornografi og obscenitet. Reaktionen på ethvert givet ord kan i ethvert menneske være enten en massereaktion eller en individuel reaktion. Det er op til individet at spørge sig selv: er min reaktion individuel, eller reagerer jeg kun ud fra mit massejeg?

Når det drejer sig om såkaldt obskøne ord, vil jeg vove at påstå, at næppe ét menneske ud af en million kan sige sig fri for en massereaktion. Den første reaktion er så godt som altid massereaktion, masseindignation, massefordømmelse. Og massen når al-

drig længere end som så. Individet tænker sig derimod om en gang til og spørger sig: er jeg nu også for alvor chokeret? Føler jeg mig *virkelig* groft krænket og harmfuld? Og svaret er, som det nødvendigvis må være fra et individ: nej, jeg er hverken chokeret, krænket eller harmfuld. Jeg kender ordet, lægger ikke mere i det, end der er grund til, og vil ikke lokkes til at gøre en myg til en elefant, uanset hvad loven siger eller ikke siger.

Hvis brugen af et par såkaldt obscøne ord kan rive en mand eller kvinde ud af en massevane og genindsætte ham eller hende i en individuel tilstand, så er det kun godt. Og snerpethed over for ord er en så universelt udbredt massevane, at det er på høje tid, at vi bliver revet ud af den.

Hidtil har vi kun opholdt os ved obscønitet, men spørgsmålet om pornografi stikker meget dybere. Selv om man kastes tilbage på sit individuelle jeg, ved man ikke nødvendigvis i sit inderste, om Rabelais er pornografisk eller ej, og man kan på samme måde forgæves bryde sit hoved med Aretino og Boccaccio som en kastebold mellem modstridende følelser.

Jeg mindes et essay om pornografi, som mundede ud i den konklusion, at pornografi i kunsten er det, som er skabt med henblik på at vække seksuelt begær eller seksuel ophidselse. Og det tillægges her ved betydning, om forfatteren eller kunstneren havde til hensigt at vække seksuelle følelser. Altså det gamle fortærskede spørgsmål om hensigten, der er så uinteressant i vore dage, da vi jo ved, i hvor høj grad vi er påvirket af stærke ubevidste hensigter. Og det er mig en gåde, hvorfor man skulle holdes ansvarlig for sine bevidste og ikke for sine ubevidste hensigter, eftersom ethvert menneske rummer flere ubevidste end bevidste hensigter. Jeg er, hvad jeg er, ikke kun hvad jeg tror jeg er.

Men videre! Vi kan vel være enige om, at *pornografi* er noget lavt og ubehageligt. Vi bryder os kort sagt ikke om det. Og hvorfor bryder vi os ikke om det? Fordi det vækker seksuelle følelser?

Det tror jeg ikke. Skønt vi måske ikke så gerne indrømmer det, synes de fleste af os ganske godt om en moderat seksuel ophidselse. Den varmer og stimulerer som solskin på en gråvejrsdag. Efter et par

århundreders puritanisme gælder dette stadig for de fleste. Men massevanen med at fordømme enhver form for sex er så stærk, at vi undslår os for at indrømme det som noget naturligt. Og der findes selvfølgelig også mange mennesker, som føler oprigtig afsky for selv de enkleste og mest naturlige seksuelle følelser. Her er der imidlertid tale om perverte rede mennesker, som kun føler had for deres medmennesker: forskruede, skuffede, uforløste mennesker, som der desværre findes alt for mange af i vores civilisation. Og de hengiver sig så godt som altid til lidet enkle og unaturlige former for fordækt seksuel ophidselse.

Selv ganske oplyste kunstcritikere vil gerne have os til at tro, at et billede eller en bog, som rummer seksuelle elementer, dermed også er en dårlig bog eller et dårligt billede. Dette er rent og skært hykleri. Halvdelen af verdens største digte, malerier, kompositioner eller fortællinger er store i kraft af skønheden i deres seksuelle elementer. Tizian eller Renoir, *Salomons højsang* eller *Jane Eyre*, Mozart eller *Annie Laurie*, i alle tilfælde er skønheden tæt sammenvævet med seksuelle elementer, en seksuel stimulering, eller hvad man nu vil kalde det. Endog Michelangelo, som vistnok ikke kunne fordrage sex, kunne ikke lade være med at fylde sit Cornucopia med falliske agern. Kønndriften er en særdeles stærk, gavnlige og nødvendig stimulus i et menneskes liv, og vi er alle sammen taknemmelige, når vi mærker dens varme, naturlige strøm i os som en slags solskin.

Vi kan med andre ord godt affærdige den forestilling, at en seksuel islæt i kunsten skulle være pornografi. Det tager sig muligvis sådan ud for den grå puritaner, men han er et sygt menneske, syg på krop og sjæl, så hvorfor spille tid på hans hallucinationer? Der er naturligvis stor forskel på det erotiske udtryk. Det findes i utallige former og lige så utallige afskygninger. Man kunne måske mene, at en lettere grad af erotisk påvirkning ikke er pornografisk, mens en højere grad er det. Men det beror på en fejlslutning. Selv når Boccaccio er hedest, forekommer han mig mindre pornografisk end *Pamela* eller *Clarissa Harlowe* eller endog *Jane Eyre*, for ikke at nævne en hel stribe moderne bøger eller film, som

ikke gøres til genstand for fordømmelse. Wagners *Tristan og Isolde*, synes jeg til gengæld, er meget tæt på at være pornografisk, og det samme gælder tilmed et par temmelig populære kristne salmer.

Hvad er det så? Det er ikke kun et spørgsmål om det erotiske element og heller ikke om forfatterens eller malerens hensigt om at fremkalde seksuelt stimulerende følelser. Rabelais havde sine steder en bevidst hensigt, og det havde Boccaccio også, om end på en anden måde, Og jeg er sikker på, at den stakkels Charlotte Brontë eller forfatterinden til *The Sheik* ikke var besjælet af nogen bevidst hensigt om at vække seksuelle følelser i deres læsere. Ikke desto mindre mener jeg, at *Jane Eyre* nærmer sig det pornografiske, mens Boccaccio altid forekommer mig at være frisk og sund.

Den nu afdøde britiske indenrigsminister, som satte en ære i at være en særdeles streng puritaner, grå, grå helt ind til marven, udtalte engang i et af sine indigneret bedrøvede udfald mod uanstændige bøger: "- og disse to unge mennesker, som indtil da havde været renfærdige på sjæl og legeme, hengav sig straks efter at have læst denne bog til et samleje!!!" *Det tjener dem til ære!* andet kan vi da vist ikke sige. Men denne grå vogter af den gode britiske moral lod til at mene, at de meget hellere skulle have myrdet hinanden eller slidt hinanden ned til nervevrag. Den grå syge!

Men hvad er pornografi, når alt dette er sagt? Det er ikke erotiske elementer eller stimulering i billedkunsten. Det er heller ikke en kunstners bevidste hensigt om at vække eller stimulere seksuelle følelser. Der er ikke noget galt med seksuelle følelser som sådan, når bare de er ligetil og ikke forskruede og snigende. Den rette slags seksuel stimulering er af uvurderlig betydning i den daglige tilværelse. Uden den bliver verden grå. Jeg kunne tænke mig at lade alle læse de lystige fortællinger fra renæssancen, for de kunne i høj grad medvirke til at befri os for meget af den grå indbildskhed, som er den moderne civilisations sygdom.

Men selv jeg går ind for at censurere ægte pornografi. Det ville ikke engang være særlig svært. For det første kommer ægte pornografi næsten altid fra en underverden, den færdes ikke i det fri. For det

andet kan man kende den på, at den uvægerligt krænker både kønsdriften og den menneskelige ånd.

Pornografi er forsøget på at krænke seksualiteten og svine den til. Dette er utilgiveligt. Vi kan blot tage det simpleste eksempel, postkortet der sælges under hånden af underverdenens repræsentanter i de fleste storbyer. De eksempler, jeg har set, har været så hæslige, at det var til at græde over. De var en hån mod menneskelegemet og et af tilværelsens væsentligste forhold. De gør menneskets nøgenhed til noget stygt og tarveligt, og kønsakten til noget hæsligt, fornedrende, banalt, lurvet og modbydeligt.

Det samme gælder de bøger, der kolporteres i underverdenen. De er enten så afskyelige, at man bliver syg af dem, eller så åndløse, at man har svært ved at forestille sig, at nogen anden end en idiot eller tåbe kan have lyst til at læse dem, endsige skrive dem.

Det er ikke anderledes med de sjofle limericks, som man kan høre efter en god middag, eller de uartige historier, man somme tider hører handelsrejsende fortælle hinanden i herreværelset. Fra tid til anden er en af dem virkelig morsom, og dermed har man naturligvis lettere ved at forlige sig med den. Men som regel er de bare modbydelige og frastødende, og den såkaldte humor er kun et påskud for at tilsvine seksualiteten.

For mange moderne mennesker er nøgenheden kun styg og fornedrende, og kønsakten mellem moderne mennesker er nøjagtig ligesådan, styg og fornedrende. Men det er ikke noget at være stolt af. Det er vor civilisations katastrofe. Jeg er sikker på, at ingen anden civilisation, ikke engang den romerske, har kunnet opvise en sådan mangfoldighed af forsmædelig og fornedret nøgenhed og hæsligt, lurvet og sjofelt kønsliv. Ingen anden civilisation har forvist kønslivet til underverdenen og nøgenheden til toilettet.

Den intelligente ungdom lader gudskelov til at være fast besluttet på at forandre sig i disse to henseender. De ønsker at beskytte deres unge nøgenhed mod den ældre generations lumre, pornografiske og hemmelighedsfulde underverden og nægter at tale i forblommede vendinger om deres seksuelle forhold. De gamle grå mænd bryder sig naturligvis ikke om

denne forandring, men det er i virkeligheden en stor forandring til det bedre og en ægte revolution.

Det er dog stadig forbløffende, at ganske almindelige, vulgære mennesker er så forhippede på at svine kønslivet til. Da jeg var ung, svævede jeg i den uskyldige vildfarelse, at de djærve, velnærede mænd, jeg stødte på i togkupeer eller i herreværelser på hoteller, havde sunde følelser og en livsglad, sorgløs indstilling til kønslivet. Forkert! Helt forkert! Erfaringen kan belære os om, at netop den slags mennesker har en afskyelig indstilling til kønslivet, nærer en modbydelig foragt for det og er besjælet af et modbydeligt ønske om at fornede det. Når den slags mænd har haft samleje med en kvinde, er de bagefter besjælet af en triumferende følelse af at have svinet hende til og gjort hende til et lavere, billigere og mere foragteligt væsen, end hun var før.

Det er individer af denne type, der fortæller uar-tige historier, går rundt med frække postkort i inder-lommen og læser uanstændige bøger. Dette er den store pornografiske klasse – den meget jævne mand og kvinde på gaden. De omfatter kønslivet med samme had og foragt som den allermest grå puritaner, og spørger man dem direkte, giver de kun udtryk for den herskende mening. De foretrækker, at en filmheltinde skal være et kastreret, kønsløst og banalt uskyldsrent væsen. De insisterer på, at ægte seksuelle følelser kun må komme til udtryk hos den mandlige eller kvindelige skurk, så den kan betragtes som den laveste liderlighed. De mener, at et billede af Tizian eller Renoir er uanstændigt og forsøger at forhindre deres koner eller døtre i at se det.

Hvorfor? Fordi de lider af kønshadets grå sygdom parret med den smudsige liderligheds gule sot. De seksuelle og ekskrementale funktioner arbejder meget tæt sammen i den menneskelige krop, men er som bekendt yderst forskellige i deres virkninger. Sex er en kreativ strøm, mens den ekskrementale strøm tenderer imod opløsning og anti-skabelse, hvis man kan bruge et sådant ord. I det sunde menneske er evnen til at skelne imellem disse to usvigeligt sikker, eftersom vore dybeste instinkter måske netop vedrører sondringen mellem disse to strømninger.

Men i det fordærvede menneske er de dybe instinkter visnet bort, og når det sker, bliver de to strømme identiske. Dette er sandheden om virkelig vulgære og pornografiske mennesker: for dem er den kønslige og den ekskrementale strøm ét og det samme. Denne tilstand indtræder, når psyken fordærvs, og de dybeste styrende instinkter bryder sammen. Så bliver sex ensbetydende med smuds, den seksuelle ophidselse bliver at lege med smuds, og ethvert tegn på kønsliv hos kvinden bliver et bevis på hendes smudsighed. Dette er tilstanden hos det almindelige vulgære menneske, hvis navn er legio, og som hæver sin røst i pagt med vox populi, vox dei. Og som er kilden til al pornografi.

Af denne grund må vi indrømme, at *Jane Eyre* eller Wagners *Tristan* er meget tættere på det pornografiske end Boccaccio. Både Wagner og Charlotte Brontë befandt sig i den tilstand, hvor de stærkeste instinkter er brudt sammen, og sex er blevet noget lettere obscønt, som man nok kan svælge i, men kun med foragt. Mr. Rochesters seksuelle lidenskab er ikke "anstændig", før mr. Rochester er brændt, blindet, vansiret og reduceret til en hjælpeløs invalid. Efter således at være ydmyget og fornedt kan han omsider lukkes ind i det gode selskab. Al den forudgående velbehagelige gysen er en smule usømmelig som også i *Pamela*, *The Mill on the Floss* eller *Anna Karenin*. Så snart der er tale om en seksuel følelse i forening med et ønske om at ydmyge og fornede den, træder det pornografiske element tydeligt frem.

Af denne grund er der elementer af pornografi i næsten hele det 19. århundredes litteratur, og mange såkaldt renfærdige mennesker har en væmmelig pornografisk side, og aldrig har appetitten på pornografi været større end i vore dage. Dette vidner om en sygdomstilstand i de politiske organer. Men den bedste måde at behandle denne sygdom på er at komme ud af busken med hensyn til kønslivet og kønsdriften. Den ægte pornograf bryder sig ikke om Boccaccio, eftersom denne italienske fortællers friske og sunde naturlighed får den moderne pornografiske splejs til at føle sig akkurat så lurvet, som han i virkeligheden er. Alle unge og gamle burde have fri adgang til at læse Boccaccio i vore dage. En

naturlig og frisk åbenhed omkring seksuelle spørgsmål kunne gøre stor gavn i en tid, hvor man oversvømmes af mere eller mindre fordækt pornografi. Og måske er renæssancens fortællere, Boccaccio, Lasca og de andre, det bedste middel, der er til rådighed lige nu, hvorimod flere puritanske grødomslag ville være den absolut skadeligste udvej.

Hele spørgsmålet om pornografi forekommer mig at være et spørgsmål om hemmeligholdelse. Uden hemmeligholdelse ville der ikke findes pornografi. Men der er milevid forskel på hemmeligholdelse og blufærdighed. Hemmeligholdelse rummer altid et element af frygt, som meget nemt kan slå over i afsky. Blufærdigheden er mild og tilbageholdende. I vore dage giver man pokker i blufærdigheden, selv når de grå vogtere er til stede. Hemmeligholdelsen slipper man til gengæld ikke, eftersom den i sig selv er en last. De grå vogteres indstilling er: Kære unge damer, giv I blot pokker i enhver blufærdighed, bare I holder på jeres lumre lille hemmelighed.

Netop denne "lumre lille hemmelighed" er meget dyrebar for et flertal af vore dages mennesker. Den er en slags skjult sår, og når man gnider på det eller klør i det, får man en skarp, stikkende tilsyneladende behagelig fornemmelse. Jo mere man gnider og klør i den lumre lille hemmelighed, jo mere breder den skjulte betændelse sig, og desto mere skade påfører individet sine nerver og sin psykiske sundhed. Det er ikke for meget sagt, at halvdelen af de kærlighedsromaner og film, der produceres i dag, kun når det ud til store publikum, fordi de får det til at klø i den lumre lille hemmelighed. Om man vil, kan man godt kalde dette en seksuel følelse, men det er en seksuel følelse af en ganske bestemt art, en hemmelighedsfuld, fordækt følelse. Den ligefremme og enkle følelse, der er frimodig og sund, og som man finder i visse af Boccaccios fortællinger, kan på ingen måde sammenlignes med den fordækte opbidelse, der fremkommer, når man i moderne bestsellere klør den lumre lille hemmelighed i det skjulte. Denne hemmelige, snigende, udspekulerede gnubben på et betændt sår i fantasien er livsnerven i moderne pornografi, og den er et afskyeligt og meget farligt fænomen. Netop på grund af dens snigende, udspekulerede karakter er det meget svært at afsløre den.

Af denne grund trives billige og populære kærlighedsromaner og -film i bedste velgående og høster endda bifald fra moralens vogtere, fordi man får al den luskede parring ved at famle under de rene og nysselige underskorter, uden at der ydes et eneste uartigt ord, som måske kunne give et fingerpeg om, hvad der i virkeligheden foregår.

Uden hemmeligholdelse ville der ikke være pornografi. Men hvis pornografi er resultatet af luskeri og hemmeligholdelse, hvad er så resultatet af pornografi? Hvad er virkningen på det enkelte menneske?

Virkningen er altid forgrenet og altid skadelig. Men i det mindste én virkning er måske uundgåelig. Vore dages pornografi, hvad enten den opleves i en gummivareforretning eller i populære romaner, film og teaterstykker, er uvægerligt befordrende for en last som onani eller masturbation, man kan kalde det, hvad man vil. Både for ung og gammel, mand så vel som kvinde, dreng eller pige, er moderne pornografi en direkte opfordring til onani. Det kan ikke være anderledes. Når de grå vogtere begræder det faktum, at den unge mand og den unge kvinde gik hen for at have samleje, beklager de sig i virkeligheden over, at de ikke gik hver til sit og onanerede i stedet for. Et eller andet sted skal kønsdriften jo komme til udfoldelse, især når den har tag i unge mennesker. Og i vores prægtige civilisation må den altså søge afløb i onani. Størstedelen af populærlitteraturen og den folkelige underholdning i det hele taget sigter netop på at opmuntre til onani. Onani er den hemmeligste af alle handlinger, et menneske kan foretage sig, endnu mere hemmelig end af føringen. Den er en klar funktionel virkning af hemmelighedsræmmeriet omkring sex, og den stimuleres og fremprovokeres yderligere af vores åh så pæne populærlitteratur, der konstant klør i den lumre hemmelighed uden at lade os vide, hvad det i virkeligheden drejer sig om.

Jeg har hørt lærere og præster anbefale onani som løsning på et problem, som det ellers ville være svært at stille noget op imod. Det er i det mindste ærlig snak. Det seksuelle problem eksisterer og lader sig ikke mane i jorden. Men dømt til hemmeligholdelse og tabu af mor, far, lærer, ven og fjende

har det fundet sin egen udvej og løsning, og denne løsning er onani.

Hvad er der at sige om denne løsning? Kan vi acceptere den? Kan alle denne verdens grå vogtere acceptere den? I så fald må de nu træde offentligt frem og sige det. Vi kan ikke længere lukke øjnene for, at unge og gamle, mænd som kvinder, opmuntres til onani. Moralens vogtere, som uden betænkning censurerer enhver åben og frimodig skildring af sex, må nu tvinges til at afsløre den eneste berettigelse herfor: Vi går ind for onani. Hvis denne holdning kommer til klart udtryk, så er de eksisterende former for censur berettigede. Hvis moralens vogtere foretrækker, at folket onanerer, så er deres nuværende handlemåde korrekt, og der er intet at udsætte på populærkulturen. Hvis samleje er en dødsynd, og onani er et forholdsvis uskyldigt og uskadeligt tidsfordriv, så er alt i den skønneste orden. Og så kan alt jo bare blive ved med at være, som det er nu.

Men er onani nu også uskadelig? Er det et uskyldigt tidsfordriv? Ikke efter min mening. Onani i et vist omfang er uundgåeligt hos unge mennesker, men bliver ikke af den grund naturligt. Jeg tror ikke på, at der findes en dreng eller pige, som onanerer uden en følelse af skam, vrede og meningsløshed. Efter ophidselsen kommer skammen, ydmygelsen og meningsløsheden. Og denne følelse bliver stærkere, som årene går, og forvandles til undertrykt vrede, når det viser sig, at der ikke er nogen udvej. Når vennen først har slået rod, forekommer det umuligt at befri sig for trangen til at onanere. Og den slipper ikke taget i én med alderen, hvad enten man er gift eller lever i løse forhold. Den er altid ledsaget af den hemmelige følelse af meningsløshed og ydmygelse, ydmygelse og meningsløshed. Og netop dette er måske den dybeste og farligste kræftsyge, vor civilisation kan opvise. Så langt fra at være et forholdsvis uskyldigt og uskadeligt tidsfordriv, er onani tværtimod den farligste seksuelle last, som i det lange løb kan hjem søge et samfund. Forholdsvis uskyldig, bevares – eftersom uskyld sættes så lavt. Men bestemt ikke uskadelig!

Den største fare ved onani beror på, at den blot tjener til at give udløsning. Under et samleje både

giver og modtager begge parter noget. En ny stimulus træder til, i samme øjeblik den forrige klinger ud. Noget nyt tilføjes i takt med, at den gamle ophidselse forsvinder. Dette gælder alle former for samleje mellem to partnere, også det homoseksuelle samleje. Men onani byder ikke på andet end et tab. Der er ingen gensidighed. En vis kraft eller energi bliver forbrugt, og man får intet til gengæld. Kroppen forbliver i en vis forstand et lig efter et sådant misbrug af dens muligheder. Der sker ingen forandring, bortset fra en dødlignende udmattelse. Der er tale om et regulært tab. Dette er ikke tilfældet ved et samleje mellem to mennesker. To mennesker kan ganske vist godt ødelægge hinanden under deres seksuelle udfoldelser. Men de kan aldrig producere det nul, som er følgen af onani.

Den eneste positive virkning af onani er, at den tilsyneladende for visse menneskers vedkommende frigør en vis mental energi. Men der er her tale om en mental energi, der altid kommer til udtryk på samme måde i en ond cirkel af analyse og ørkesløs kritik eller omvendt i en ond cirkel af falsk og letkøbt medfølelse, sentimentalitet. Netop denne sentimentalitet og nagende analyse, ofte selvansagelse, som kendetegner så megen moderne litteratur, vidner om selvbesmittelse. Den er udtryk for onani og for den type bevidsthed, der stimuleres af onani, hvad enten den forekommer hos mænd eller kvinder. Kendetegnet for en sådan bevidsthed er, at der ikke er noget ægte objekt for den, kun et subjekt. Og denne sandhed holder stik, hvad enten der er tale om en roman eller om et videnskabeligt værk. Forfatteren slipper aldrig væk fra sig selv, men træder kun sin egen onde cirkels trædemølle. Der findes knap nok en nulevende forfatter eller maler, for den sags skyld, som formår at slippe fri af sin egen onde cirkel. Af denne grund ser vi en så stor mangel på ægte kreativitet og en så kolossal produktion af alt muligt andet. Dette er en konsekvens af onani inden for jegets onde cirkel. Det er selvoptagethed stillet til skue for offentligheden.

Det siger sig selv, at denne proces er omfattende. Englændernes onani tog først sin begyndelse i det 19. århundrede. Siden da har den til stadighed tappet os for ægte livskraft og en ægte væren og for-

vandlet et flertal af mennesker til en tom skal. Den ægte følsomhed er visnet bort, det meste af bevidstheden er visnet bort, så godt som al konstruktiv virksomhed er visnet bort, og det eneste der er tilbage er en slags ydre skal, et halvtomt væsen som er sygeligt selvoptaget og ude af stand til at give eller modtage. Ude af stand til at give eller modtage i det livsduelige jeg. Og dette er en virkning af onani. Når jeget spærres inde i sin onde cirkel uden livgivende berøring med noget udenfor, bliver det stadig tommere, indtil det til sidst omtrent er et nullus, et ingenting.

Men hvad enten det er et nul eller et ingenting, klamrer det sig stadig til den lumre lille hemmelighed og bliver ved med at gnubbe og klø i såret. Det kommer aldrig væk fra den onde cirkel. Og det har sin egen sære, blinde vilje.

En af mine mere sympatiske kritikere har skrevet: "Hvis mr. Lawrences indstilling til kønslivet blev almindelig udbredt, er der to ting, som ville forsvinde: elskovsdigtet og den gode historie i herreværelset." Det har han nok ret i. Men det kommer an på, hvad det er for en slags elskovsdigte han har i tankerne. Hvis det er: *Hvem er Sylvia, hvad er hun?* er der ingen større skade sket, hvis det forsvinder. Den slags rene og ædle og gudhengivne følelser er ikke andet end et modstykke til historien i herreværelset. *Du bist wie eine Blume!* Jawohl. Man kan ligefrem se den aldrende herre lægge hænderne på hovedet af den rene ungmø, mens han opsender en bøn til Vorherre om altid at bevare hende så ren, uskyldig og smuk. Det er jo også rart for ham! Og det er ren pornografi! Han kildrer bare den lumre lille hemmelighed og vender øjnene mod himlen! Han ved udmærket godt, at hvis Vorherre bevarer jomfruen så ren, uskyldig og smuk – efter hans egne vulgære begreber om disse egenskaber – så går der ikke ret mange år, før hun er en ulykkelig gammeljomfru og ikke spor uskyldig eller smuk, men kun sur og ynkværdig. Hvorfor skulle "den gamle mands hjerte gribes af sørgmodighed", fordi pigen er uskyldig og smuk? Det ville da vist have glædet enhver anden end en onanist, og man kunne med rette have tænkt: Hvor bliver hun en dejlig brud for en heldig mand! – Men nej, sådan tænker den selvop-

tagede, pornografiske onanist aldeles ikke. Han skal absolut mærke et jag af bedrøvelse i sit afskyelige hjerte! Lad os blive fri for den slags elskovsdigte, vi har fået mere end nok af deres pornografiske gift, som får det til at kildre i den lumre lille hemmelighed, mens vi står med himmelvendte øjne.

Drejer det sig derimod om et sundt kærlighedsdigt som *My love is like a red, red rose!* så stiller sagen sig ganske anderledes. Min elskede er kun som en rød, rød rose, når hun *ikke* er som en ren, ren lilje. Og nu om dage er de fleste rene, rene liljer i øvrigt mere eller mindre afblomstrede. Væk med dem og sangene om dem. Væk med de rene, rene liljer og med historierne i herreværelset. De svarer til hinanden, og den ene er lige så pornografisk som den anden. *Du bist wie eine Blume* – det er i virkeligheden lige så pornografisk som en sjofel historie: det drejer sig stadig om at kildre den lumre lille hemmelighed og vende øjnene mod himlen. Og hvis bare Robert Burns var blevet accepteret som det, han var, kunne kærligheden måske stadig have været som en rød, rød rose.

Den onde cirkel, den onde cirkel! Onaniens onde cirkel! Bevidsthedens onde cirkel, bevidstheden som aldrig er fuldt bevidst om sig selv og heller ikke om noget andet, men evig og altid vender tilbage til den lumre lille hemmelighed. Fortielsenens onde cirkel, som man møder den hos forældre, lærere og venner – kort sagt alle. Familiens ganske særligt onde cirkel. Den store sammensværgelse af fortielse i pressen, som samtidig aldrig bliver træt af at kildre og klø den lumre lille hemmelighed. Den endeløse onani! Og den endeløse renhed! Den onde cirkel!

Hvordan slipper man ud af den? Der er kun én vej: Væk med hemmeligheden! Slut med fortielsen! Den eneste måde at befri sig for den hæslige mentalt kløe på er at tale frit og naturligt om den. Det er meget svært, for hemmeligheden er snu som en krabbe. Men man kan altid tage det første skridt. Den mand, der siger til sin umulige datter: "Kære barn, den eneste glæde, jeg nogen sinde har haft af dig, var fornøjelsen ved at avle dig" – har allerede gjort meget for at befri både hende og sig selv fra den lumre lille hemmelighed.

Hvordan befrier man sig for fortielsen? Det er ualmindelig svært for os hemmelighedsfulde moderne mennesker. Man kommer ikke langt med at gribe det fornuftigt og videnskabeligt an, som dr. Marie Stopes har gjort det, selv om det er langt bedre at optræde med fornuft og videnskabelighed end med det hykleri, som de grå vogtere lægger for dagen. Men virkningen af at være fornuftig og videnskabelig på en alvorlig og oprigtig måde er som regel kun at desinficere den lumre lille hemmelighed, hvorved man enten helt afliver kønslivet med alt for megen alvor og forstandighed eller lader det være tilbage som en sørgeligt desinficeret hemmelighed. Den ulykkelige "frie og rene" kærlighed for de mange mennesker, som har taget den lumre lille hemmelighed frem og grundigt desinficeret den med videnskabelige ord, bliver nemt endnu mere ynkværdig end den ganske almindelige udgave af den lumre lille hemmelighedskræmmende kærlighed. Ved at tage livet af den lumre lille hemmelighed risikerer man også at aflive et dynamisk kønsliv, så der kun bliver en videnskabelig og intellektuel mekanik tilbage.

Det er den skæbne, der er overgået mange, som for alvor er blevet "frie" i deres kønsliv, frie og rene. De har mentaliseret det så meget, at der ikke er noget tilbage, intet andet end en mental størrelse. Og slutresultatet er hver gang en katastrofe.

Det samme kan i endnu højere grad siges at gælde de frigjorte bohemer i vores samfund, og mange unge moderne mennesker lever som bohemer i vore dage, hvad enten de har tilknytning til kunstmiljøet eller ej. Bohemen har "befriet" kønslivet. Den lumre lille hemmelighed er ikke nogen hemmelighed for ham eller hende. Den er tværtimod et i høj grad åbent spørgsmål. Der er intet, som de ikke kan tale om; alt, hvad der kan afsløres, bliver afsløret. Og de gør, hvad der passer dem.

Og hvad så? De har åbenbart taget livet af den lumre lille hemmelighed, men noget tyder på, at de også har taget livet af alt andet. Noget af smudset klæber måske stadig ved; sex er stadig noget snavs. Men det hemmeliges pirring er forduftet. Deraf den frygtelige kedsomhed og depression, der hænger over moderne kunstmiljøer, og den indre tom-

hed og kedsomhed, der præger så mange unge mennesker netop nu. De bilder sig ind, at de har taget livet af den lumre lille hemmelighed. Det hemmeliges pirring er forsvundet. En smule af det smudsige er blevet tilbage. Resten er depression, ugidelighed, mangel på liv. Kønslivet er kilden til vores energi og liv, og nu er kilden tørret ud.

Hvorfor? Der er to grunde. Idealisterne, som tilslutter sig Marie Stopes, og vore dages unge bohemer, har taget livet af den lumre lille hemmelighed for deres eget vedkommende. Men de lever stadig under dens herredømme i samfundsmæssig henseende. Ude i samfundet, i pressen, i litteraturen, filmen, teateret, radioen, hersker renheden og den lumre lille hemmelighed stadig uindskrænket. Det samme gør sig gældende hjemme ved spisebordet. Det gør sig gældende alle vegne. Den unge pige og den unge kvinde er efter stiltiende overenskomst ren, jomfruelig og kønsløs. *Du bist wie eine Blume.* Det arme væsen ved udmærket godt, at blomster, tilmed liljer, har både dirrende gule støvknapper og et klæbrigt støvfang, at de med andre ord emmer af sex. Men for de fleste mennesker er blomster kønsløse genstande, og når en ung pige får at høre, at hun er som en blomst, betyder det derfor, at hun er kønsløs og bør forblive kønsløs. Selv ved hun udmærket godt, at hun ikke er kønsløs og heller ikke kun er som en blomst. Men hvordan skal hun tage kampen op med den store sociale løgn, der påtvinges hende? Det kan hun ikke. Hun bøjer sig, og den lumre lille hemmelighed går af med sejren. Hun mister interessen for sex eller i det mindste for mænd, mens den onde cirkel af onani og selvoptagethed får et stadig fastere greb i hende.

Dette er en af de ulykker, der ødelægger livet for unge mennesker i dag. På det personlige plan og indbyrdes er mange, måske endda et flertal af vore dages unge, begyndt at tale åbent om sex og har strøet salt på halen af den lumre lille hemmelighed. Og det er kun af det gode. Men i det offentlige rum, i den sociale verden, lever ungdommen stadig i skyggen af den grå alderdom. De grå oldinge, som hører det forrige århundrede til, et århundrede for eunukker, den forblommede tales århundrede, det århundrede der gjorde sit bedste for at ødelægge

menneskeheden, det 19. århundrede. Alle vores grå vogtere er overlevende fra dette århundrede. Og de har magten over os. De behersker os med den grå forblommede tale og de hykleriske løgne i det lange løgnens århundrede, som vi gudskelov nu har lagt bag os. Men de behersker os stadig med løgnerne for løgnens skyld og i løgnens navn. Og de er for stærke og for talrige, alle disse grå vogtere. Det er ganske ligegyldigt, hvem der sidder i regeringen. De er alle sammen grå, levn fra det forrige århundrede, den forblommede tales, renhedens og den lumre lille hemmeligheds århundrede.

Der er med andre ord en grund til ungdommens depression, nemlig den i det offentlige rum herskende løgnagtighed, renhed og lumre lille hemmelighed, som de unge har befriet sig for i deres personlige tilværelse. Men selv om de har aflivet en hel del af løgnerne i privatlivet, er de stadig omgivet og indespærret af de grå vogteres store offentlige løgn. Deraf kommer den moderne ungdoms udskejelser, overmod og hysteri og den derpå følgende svaghed, afkræftelse og ynkkelige fjollerier. Den lever som i et fængsel, en stor løgners fængsel i et samfund af bedagede løgnere. Og dette er en af årsagerne, måske den væsentligste årsag til, at kønsdriften er ved at dø ud i ungdommen, så der ikke længere er nogen ægte energi tilbage. De unge er spærret inde i en løgn, og kønsdriftens frie strøm er hæmmet. En løgn varer aldrig længere end i tre generationer, og ungdommen netop nu er fjerde generation, som har måttet leve med det 19. århundredes løgn.

Den anden grund til at seksualitetens frie strøm er ved at tørre ud er naturligvis, at ungdommen trods sin frigørelse stadig lever i en ond cirkel af selvoptaget onani. Når de forsøger at slippe ud af den, tvinges de tilbage i den af den omklamrende og omfattende offentlige løgn om renhed og den lumre lille hemmelighed. Selv de mest frigjorte bohemer, der råber højest om sex, er stadig yderst selvoptagede og indespærrede i den onde cirkel af narcissisme og onani. Deres kønsliv er måske endda endnu fattigere end de grå vogteres. Seksualiteten er blevet presset op i hovedet. Der er ikke engang et lille smuthul til en lummer lille hemmelighed. Deres seksualitet er mere mental end deres aritmetik,

og som levedygtige fysiske væsener betragtet er der ikke mere liv i dem end i et spørgsmål. Den moderne boheme er ret besat en slags spørgsmål, ikke engang en narcissus, men kun billedet af en narcissus afspejlet i ansigtet på et publikum. Det er meget svært at aflive den lumre lille hemmelighed. Man kan slå den ihjel offentligt tusind gange, og alligevel vender den tilbage som en krabbe, der kanter sig frem fra stenene i bunden af personligheden. Franskmandene, der har ry for at være så åbenhjertige omkring seksualiteten, bliver måske de sidste, der skaffer sig af med den lumre lille hemmelighed. Men måske har de slet ikke lyst til afskaffe den. Det er ikke nok at tale offentligt om den.

Man kan godt bryste sig af sin seksualitet, men det tager ikke livet af den lumre lille hemmelighed. Man kan læse alle Marcel Prousts romaner og dvæle ved alle deres udførlige beskrivelser. Det tager heller ikke livet af den lumre lille hemmelighed. Måske gør det den endda mere udspekuleret. Man kan fremelske en tilstand af ligegyldighed og seksuel inert, men stadig uden at tage livet af den lumre lille hemmelighed. Eller man kan være den mest forfløjne og indtagende lille Don Juan, verden endnu har set, og stadig i sit væsens kerne kun være en lummer lille hemmelighed. Man vil med andre ord stadig befinde sig i den narcissistiske, onanistiske cirkel, selvindspærringens onde cirkel. Alle steder, hvor den lumre lille hemmelighed findes, er den midtpunktet i en ond cirkel af onanistisk selvindspærring. Og hvor den onanistiske selvindspærringens onde cirkel findes, dér findes også kernen i den lumre lille hemmelighed. De mest overspændte og seksuelt frigjorte unge mennesker i dag er måske også på den mest skæbnsvangre og nervebetonede måde indespærret i det onanistiske jeg. De ønsker ikke engang at komme ud af det, for der er ikke noget tilbage, som kunne komme ud.

Men der må da være mennesker, som ønsker at træde ud af denne frygtelige indespærring. I dag er så godt som alle mennesker selvoptagede og indespærret i selvoptagetheden. Det er den glædelige virkning af den lumre lille hemmelighed. Langt de fleste mennesker ønsker ikke at træde ud af selvoptagethedens fængsel, for de har så lidt tilbage at

komme ud med. Men der må da være mennesker, som ønsker at undslippe selvindespærringens straf, som også er civilisationens straf. Der må da være et stort mindretal, som ønsker at befri sig for den lumre lille hemmelighed én gang for alle.

Hvis man ønsker at gøre det, må man først bekæmpe den sentimentale løgn om renheden og den lumre lille hemmelighed overalt, hvor man støder på dem, både i sig selv og i omverdenen. Man må bekæmpe det 19. århundredes store løgn, som er trængt ind i vores seksualitet, ja, helt ind i knoglemarven. Det betyder, at man må kæmpe med næsten hvert eneste åndedrag, for løgnen findes alle vegne.

For det andet må man i selvoptagethedens store eventyr nå til en erkendelse af sine begrænsninger og indse, at der findes noget andet og større end én selv. Man må have så meget selverkendelse, at man kender sine grænser og forstår, at der findes noget, som overgår én. Det, som er større end mig, er den livskraft, som findes i mig, og som tilskynder mig til at glemme mig selv og give efter for den manende, halvt erkendte trang til at knuse verdens store løgn og skabe en ny verden. Hvis mit liv kun skal være en ond cirkel af selvindespærring og onanistisk selvoptagethed, har det ingen værdi for mig. Hvis mit individuelle liv skal omslutes af samfundets store korrupte løgn om renheden og den lumre lille hemmelighed, så kan det ikke være meget værd. Friheden er en meget stor realitet. Men den er først og fremmest frihed fra løgn. Frihed fra mig selv, fra løgnen om mig selv, fra løgnen om min store betydning, ikke mindst for mig selv; frihed fra det selvoptagede onanistiske og selvindespærrede væsen, som er mig. Og for det andet frihed fra samfundets store løgn, løgnen om renheden og om den lumre lille hemmelighed. Alle de andre uhyrlige løgne gemmer sig under denne første løgns kappe. Pengenes uhyrlige løgn lurer under renhedens kappe. Tager man livet af løgnen om renhed, har løgnen om penge ikke længere noget forsvar.

Vi må være tilstrækkeligt bevidste og selvbevidste til at kende vores begrænsninger og erkende den større drift, som findes i vores indre og uden for os. Først da holder vi op med kun at interessere os for

os selv. Først da lærer vi at lade os selv være i fred, at lade følelserne strømme frit, og dermed forsøger vi heller ikke at fremtvinge følelser og bestemt heller ikke at fremtvinge seksualiteten. Når den indre løgn således er udryddet, kan vi gå til angreb på den ydre. Og det er friheden og kampen for friheden.

Den største af alle løgne i den moderne verden er løgnen om renhed og den lumre lille hemmelighed. De grå vogtere fra det 19. århundrede er indforlivalsen af denne løgn. De er dominerende i samfundet, i pressen, i litteraturen, kort sagt overalt. Og det siger sig selv, at de trækker den store masse og offentlighed med sig.

Dermed er også sagt, at de til stadighed censurerer alt, som kan true løgnen om renheden og den lumre lille hemmelighed, og altid villigt opmuntrer, hvad man kunne kalde den tilladelige pornografi, som er ren, men ikke så ren, at den ikke formår at kildre den lumre lille hemmelighed under de nydelige underskørter. De grå vogtere tillader og anbefaler en syndflod af tilsløret pornografi og undertrykker enhver form for klar tale.

Loven er et rent hjernesvind. I en artikel om "Censur af bøger" i tidsskriftet *Nineteenth Century* skriver den forhenværende indenrigsminister viscount Brentford: "Lad mig minde om, at udgivelsen af en pornografisk bog og distributionen af et pornografisk postkort eller et pornografisk fotografi er et brud på loven – i alle tilfælde er der tale om en overtrædelse af gældende ret, og den minister, som har ansvaret for opretholdelsen af lov og orden, kan ikke forventes at foretage en klar og umiskendelig sondring mellem den ene og den anden lovovertrædelse under varetagelsen af sine øvrige pligter."

Sådan faldt ordene *ex cathedra* og ufejlbarlige. Men kun ti linjer ovenover skrev han: "Jeg er enig i, at dersom loven blev fulgt til punkt og prikke, ville trykningen og udgivelsen af bøger som *Decameron*, *Benvenuto Cellinis Levned* og *Burtons Tusind og én nat* kunne danne grundlag for retsforfølgelse. Men i sin yderste konsekvens er lovens sanktion den offentlige mening, og jeg tror ikke et øjeblik på, at en retsforfølgelse af bøger, som har været udgivet i adskillige århundreder, kunne påregne støtte fra den offentlige mening."

Hurra for den offentlige mening! Vi behøver bare et lade endnu et par år gå hen. Men vi ser også, at ministeren klart og umiskendeligt sonderer mellem den ene og den anden lovovertrædelse under varetagelsen af sine øvrige pligter. Der er altså tale om simpel og erkendt diskrimination fra hans side! Men hvad er egentlig den offentlige mening? Kun flere løgne fra de grå vogtere. De ville forbyde Benvenuto den dag i morgen, hvis de turde. Men hvis de gjorde det, ville de blive til grin, fordi *traditionen* støtter Benvenuto. Det har intet med den offentlige mening at gøre. Det har derimod alt at gøre med, at de grå vogtere er bange for at gøre sig endnu mere til grin. Sagen er ganske ligetil. Hvis de grå vogtere skulle have støtte i offentligheden, ville hver eneste nye bog, som tog til genmæle mod det 19. århundredes forblommede løgn, blive forbudt i samme øjeblik den blev udgivet. Men de grå vogtere må passe godt på. Den almene offentlighed er en usikker størrelse i disse tider, og den holder ikke længere så meget af sine grå vogtere og deres gamle løgn som førhen. Desuden findes der også en anden offentlighed, en lille offentlighed, et mindretal, som ikke kan fordrage løggen eller de grå vogtere, der udbreder den, og som har sine egne begreber om pornografi og obscenitet. Man kan ikke blive ved med at føre alle bag lyset, ikke engang med renhed og en lummer lille hemmelighed.

Denne lille offentlighed ved udmærket godt, at de bøger der skrives af mange nulevende forfattere, små såvel som store, er langt mere pornografiske end selv de livligste historier i Decameron, fordi de kildrer den lumre lille hemmelighed og opmuntrer til onani på en måde, som er den sunde Boccaccio ganske fremmed. Og mindretallet ved også, at selv det mest obscøne billede på en græsk vase – *Du stilhedens stedse uberørte brud* – ikke er nær så pornografisk som de filmkys i nærbillede, der ophidser både mænd og kvinder til onani i fordækt ensomhed.

Måske kommer der en dag, da selv den store offentlighed vil ønske at se sandheden i øjnene og på

egen hånd forstå forskellen på den lumske onanistiske pornografi, man præsenteres for i pressen, filmene og den populære litteratur, og den kreative skildring af kønsdriften, som man finder den hos Boccaccio, i det græske vasemaleri eller i pompejiansk kunst, og som er en nødvendighed for bevidsthedens dannelse.

Den offentlige mening er i vildrede på dette punkt og vel nærmest hensat i en slags idioti. Da politiet anstillede en *razzia* på min seneste maleriudstilling, anede de ikke, hvilke billeder de skulle beslaglægge. De tog derfor hvert eneste billede, der kunne opvise antydningen af et kønsorgan, det være sig mandligt eller kvindeligt. Ganske uden hensyn til motiv eller hensigt i øvrigt: de var villige til at acceptere hvad som helst, disse retscafne politibetjente, undtagen synet af blot en stump af menneskelige forplantningsorganer. Begivenheden var politiets lakmusprøve. Havde jeg klistret et frimærke på – især et grønt sådant, der kunne forveksles med et figenblad – havde det i de fleste tilfælde været nok til at formilde den "offentlige mening".

Jeg kan kun gentage, at der er tale om en tilstand af idioti. Og hvis renheden med den lumre lille hemmelighed får lov at trives ret meget længere, bliver samfundet for alvor forvandlet til en idiot, tilmed en farlig idiot. Offentligheden består jo af individer. Og hvert eneste individ har et køn og har seksualiteten som sit omdrejningspunkt. Og hvis man med renheden og den lumre lille hemmelighed tvinger samfundets individer til at søge tilflugt i onani og selvindespærring og fastholder dem i denne tilstand, så bliver resultatet uvægerligt en tilstand af almen idioti. Den onanistiske selvindespærring frembringer idioter. Men, på den anden side, hvis vi alle sammen er idioter, ved vi det måske ikke engang. Herren stå os bi.

På dansk ved Claus Bech